

عشق دی گلی

پیاء جی

M Aqoom

عشق دی کُلی

۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

عشق دی کُلی

عشق دی کُلّی پائی اے
سولی جنڈ چڑھائی اے
بھلاں کیویں یاد تری
لُوں لُوں وچ سمائی اے
بیاء جی نے دنیا توں
مَر کے جان چھڈائی اے

عشق دی کُلی

بیاء جی

مکتبہ فجر

F-3، فیروز سینٹر، غزنی سٹریٹ، اردو بازار، لاہور۔ 0301-4492133

15/6، فضل سٹریٹ، پنج پیر روڈ، نیومزنگ، لاہور۔ 042-37595100

”سبھے حق لکھاری دے“

کتاب	.....	عشق دی کُلّی
شاعرہ	.....	بیاء جی
با اہتمام	.....	نازا اوکاڑوی
سرورق	.....	محمد عظیم
کمپوزنگ	.....	زر لفت پبلی کیشنز، اردو بازار لاہور (03034060515)
پہلی وار	.....	جنوری ۲۰۱۸ء
مُل	.....	۵۰۰ روپے
		۱۵ امریکی ڈالر
		۱۰ پونڈ

انتساب

محمد عثمان رانا

علی سلمان رانا

ایمان بنت علی

عنایہ بنت علی

دے ناں

ہر ہر ساہ دے نال ہنڈایا، عشقِ حقیقی
عشق نے سوہنارنگ چڑھایا، عشقِ حقیقی
ٹھپ کتابِ مجازاں والی کھولِ حقیقت
عشق نے سانوں سبق پڑھایا، عشقِ حقیقی
رَبِّ مخفی اے، بندہ راز تے عشقِ بھسارت
میری عقل توں پردہ چایا، عشقِ حقیقی

فہرست

۱۱	گنڈھڑوپا (بیاء جی)	○
۱۷	رب	○
۱۹	اللہ ہو	○
۲۱	سوہنیاں ربا	○
۲۳	کربلا	○
۲۵	محرم	○
۲۷	رنگ تیرے وچ رنگی وے	○
۲۹	جد قبریں جاوے گی	○
۳۱	بھیس بدل نہ چال فقیرا	○
۳۳	عشق دی کُلّی، پیار دی کُلّی	○
۳۵	کلیاں پیاریاں تے پھلاں سنگ یاری اے	○
۳۶	جنگل وچ فقیر دی کُلّی	○
۳۷	جوگی	○
۳۹	پاتے جد میں بھور زمانے بھیت نمازاں پاتے	○
۴۱	سوہنی بہوں اے عشق دی کُلّی	○

- ۴۳ عشقِ دی کئی نیاری اے ○
- ۴۷ میں بے عشقِ بہانی لکھاں ○
- ۴۹ توں مار مکا نہ جان کھڑے ○
- ۵۱ مٹی دے کھڈونے ○
- ۵۳ کج سٹخے تیرے بھاگ کھڑے ○
- ۵۵ شیدائی ○
- ۵۷ میری جندتے جان وی تُوں ایں ○
- ۵۸ ہر پارسے تُوں دسدا مینوں ○
- ۵۹ بھسری جوانی ○
- ۶۱ اکھاں وچ ہنجو ○
- ۶۳ بھاویں مردی مردی مری چلی ○
- ۶۵ من مسر اداں پاواں ○
- ۶۷ میں نہیں مردی ○
- ۶۹ جو کرنا ایں کر جانا ایں ○
- ۷۱ انگ انگ مشک مچایا ○
- ۷۳ سجنال ○
- ۷۵ سوہنیاں ○
- ۷۷ نفس ○
- ۷۹ یاد اداں دے بوہے ○
- ۸۱ دل نہ توڑ ○
- ۸۳ اک ہجر مینوں دلداردا ○

- ۸۵ وچ کھڑکی آجان دے نیں ○
- ۸۷ گھوہ دا پانی ○
- ۸۹ سو فیاں سائیاں لبھاں تینوں ہور زندہ ہرے ڈھوئی ○
- ۹۱ ککراں دے پیٹھ ○
- ۹۳ کیتا رب کمال ○
- ۹۵ سر سائیاں دی لوئی ○
- ۹۷ نی سستیو! ○
- ۹۹ اوس جوگی نال ○
- ۱۰۲ میں پیاسی دو گھٹ پانی دی ڈگ پئی وچ عشق سمندر میں ○
- ۱۰۳ جھوٹوں اپنا کجی ○
- ۱۰۵ رانجھن ○
- ۱۰۷ عشق تیرے نے کیتا جھلی ○
- ۱۰۸ رنگ جو لایا اوہ رنگ نہیں تیرا ○
- ۱۰۹ تیرا پیار سہارا میرا ○
- ۱۱۱ بیاء ہن عشق نون گل نال لا ○
- ۱۱۳ کیوں سی ○
- ۱۱۵ ہجبر دا ہوکا ○
- ۱۱۷ جانا اے جوگی نال ○
- ۱۱۹ نت بھار غماں دے ڈھوئے وے ○
- ۱۲۱ میں مرے یا میں مر جاواں ○
- ۱۲۳ جگ تے دشمن ہر کوئی بن دا بجن کوئی کوئی وے ○

- ۱۲۵ مٹی دا گھسٹا ○
- ۱۲۷ من دے اندروں ○
- ۱۲۹ اکھیاں ہوتیاں چاروے ماہی ○
- ۱۳۱ جگ تے میلہ چار دناں دا کوئی نہیں ایتھے راضی ○
- ۱۳۳ لکھی کسے تقدیر بیاہ جی ○
- ۱۳۵ شرتوں جان بچائیں او یار ○
- ۱۳۷ دل جاگے تے اکھیاں سون ○
- ۱۳۹ وچ پیار دے پیارنوں من پیٹھی ○
- ۱۴۱ پلکاں تے تھر تھر ہنچو پے نیں ڈولدے ○
- ۱۴۳ رنگ چڑھائے عشقے نیں ○
- ۱۴۵ ہر ہر ساہ دے نال ہنڈایا، عشق حقیقی ○
- ۱۴۷ عشق ازل توں بنیا میرا ہانی سی ○
- ۱۴۹ بول مٹی دے باوے ○
- ۱۵۱ سو ہنیا وے سو ہنیا ○
- ۱۵۳ کھیڈنی پندی عشق دھمال ○
- ۱۵۷ عشق دی گل پائی اے ○

گنڈھ تروپا

اے صرف سوئی دھاگہ دائم نہیں۔ ایدھے وچ انسانیت دی پیوندکاری، روح دی تربیت وی اے تے روحاں دا علاج وی اے۔

معاشرے دا انگ وی گنڈھ تروپے نال بجیا جاندا اے۔ جتھوں جتھوں تنداں ٹٹ گتیاں نیں میں اونہاں نوں جوڑن دی کوشش وی کردی ہاں۔

جد بندہ شعور وچ نہیں رہندا تے روحاں بندے کولوں دکھ ہو جانداں نیں۔ جس طرح اسی سول جانے آں تے روح دکھ ہو جانداں اے۔ اک محاورہ وی اے:

”تتا مویا اک برابر“

گنڈھ تروپے نال بنیاں ہونیاں تصویراں لوکاں نوں نظر آؤندیاں نیں تے جدوں اوہدی گہرائی وچ جانداں نیں تے گنڈھ تروپا آپ ای بول پیندا کہ اوہ کیہ کہہ رہیا تے ویلھن والا اوہدا مطلب وی سمجھ جاندا اے۔ فیراوہ صرف گنڈھ تروپا نہیں رہیندا بلکہ مقصد بن جاندا۔

جیویں ”سورۃ الرحمن“ انسان دے اندر اتر کے اوہدی روح وچ تحلیل ہو جانداں اے۔ ایویں ای میں گنڈھ تروپے دے نال بیمار تے کمزور روحاں نوں نویں رنگ دے دھاگیاں نال اک نویں زندگی داراہ دکھانی آں۔

مینوں میرا گنڈھ تر و پا، میرا پنجابی ویہڑا، میرا آل دو الانچ لگدا اے جیویں
صوفیاں دا کٹھ ہووے۔

جتھے جتھے ٹک لگے ہوئے نیں میں اوہناں نوں رفو کر دی ہاں۔ میری کوشش
ہوندی اے کہ پیوند کاری نظر نہ آوے۔ ایناں نوں دھاگے دی سوہنی تے صاف ستھری
بُنت نال جوڑ دی آں۔ بے روحاں جڑ جان تے فر رشتے امر ہو جانداں نیں۔ پنجابی
ویہڑے دا مقصد ایہہ نہیں کہ اوہ صرف پنجابی شاعری تے کم کرے بلکہ دنیا دے نال
نال دین نوں وی لے کے چلے۔

۱۔ دین دی خدمت

۲۔ ماں بولی دی پہچان

انچ دنیا وی کھٹ لاں گی تے آخرت وی سنور جائے گی۔

گنڈھ تر و پا کا آرٹ وی اے جدے نال دھیاں بھیناں تے مُنڈے
کڑیاں گھر بیٹھے اپنے کچی مسئلے حل کر لینداں نیں۔ گونگے، بولے، انھے یا کسی نوں وی
کوئی ہو رمغذوری اے، اوہ سب محتاج سگی توں بچ جانداں نیں تے عرت تے فخر نال
جینداں نیں۔

میں اپنے کاروبار دے نال نال اپنے شوق وچ وی مصروف رہنی آں۔
جیہڑے کم شوق نال کیتے جانداں نیں اوہدے وچ تھکاوٹ وی نہیں ہوندی تے
وقت وی بہت سوہنا لنگھ جاندا اے۔

میں لکھدی وی رہنی آں تے سمجھاندی وی رہنی آں شاید کسے ویلے میرا کوئی اکھر
کسے دی زندگی بدل دیوے۔ مومن دی سوچ ایہو ہونی چاہیدی اے۔

مینوں ایہہ سبق ساڈے سوہنے نبی دے طائف والے واقعے توں ملیا

اے۔ ساڈے آخری پیغمبرؐ نے جیہڑی راہ دکھائی یا جیہڑا سبق دتا اے اوس توں اگے کجھ نہیں۔

اللہ تعالیٰ نے پچھیا کہ اے نبیؐ جے توں چاہویں تے ایس بستی نوں اُلٹا دیاں تے آپؐ نے جواب دتا کہ ”نہیں اللہ پاک تسی ایناں نوں معاف کر دیو۔ شاید ایساں دی اولاد وچوں کسے نوں میری گل سمجھ آجائے۔“

میں وی اوہی گل سمجھان دی کوشش کر رہی آں۔ معاف کرنا وی تے گنڈھ ترو پایا لانا اے۔ رسے ہونے، وچھڑے ہونے دلاں نوں صلح دے گنڈھ ترو پے راہیں اک مک کرنا کوئی آسان کم اے؟ لوکاں دیاں اناواں نوں تے جھوٹیاں آکڑاں نوں مٹانا آسان کم نہیں۔ کیوں جے نرم ملائم شیواں نازک ٹہنیاں نوں تے جھکایا جاسکد اے پر غرور تے آکڑ بندے نوں ایساں سخت کر دیندے نیں جسراں پتھر۔

پنجابی دے پہلے صوفی شاعر ولی کامل بابا فریدؒ ہوراں فرمایا:
 ”مینوں قینچی نہیں سوئی دھاگہ چاہی دا اے کیوں جے میں کٹن لئی نہیں، بیون لئی، جوڑن لئی، ایس دنیا تے آیا ہاں“ سبحان اللہ

اجھے گنڈھ ترو پالان دے نال نال میرے اندروں اک اے احساس پھٹیا بھئی کیوں نہ میں اللہ پاک دے کلام نوں کپڑے تے گنڈھ ترو پے راہیں اوہ لیکال تے اوہدے دسے ہونے خیر دے پیغام نوں پیٹنگ راہیں لوکاں تیک اپڑاواں۔ رب پاک داکھ لکھ شکر اے کہ اوہدے پاک کلام نوں میں جس سچے تے خلوص بھرے رنگ ڈھنگ نال اک نویگی شکل دتی اوہنے ہر دیکھن والے دے من نوں کھچ پائی تے گل ٹر دی ٹر دی ودھیرے اداریاں تیکر جا پڑی۔

ایسی گنڈھڑو پے دے نال جڑی میرے من دی کوئی سلکھنی تارا اک دن
میرے خیالاں نوں کاغذ قلم راہیں شاعری وچ اُلکین لئی بے قرار ہوئی تے میں ڈور
بھور، کجھ چر، میرے دل وچ سوچ دا سمندر ٹھاٹھاں مار رہا سی تے اکھاں شکرانے
دے ہنجواں نال وُس رہیاں سن۔ بس فیراوس دن توں بعد رب سچے دا ایہو جیہا کرم
ہویا کہ میرے تے غزل، کافی، ہاڑا، دوہڑا، گیت، چن وانگ لشکاں مار دے گئے
تے میں تخیل دے اک بوہے نوں کھڑکاندی تے اگے دو جا، تیجا، چوتھا..... کئی بوہے
کھل دے جاندے۔

ہن میں اپنی عملی زندگی دے وچ جدوں مصورہ دے نال نال شاعرہ دی
جینیت نال جانی جانی آں۔ تنہائی دے سے وچ اوس خالق کائنات دا شکر ادا کرنی آں
جیہڑا سب مخلوق دا خالق اے تے سب مصوراں دا سردار اے۔ بے شک خیال تے
ہن روی او سے کاریگر اعظم دی عطا کیتی ہوئی اوہ صفت اے جیہڑی لکھاں وچوں کسے
اک نوں اپنا لڑ پھڑاندی اے۔ میری روح ہمیشہ اپنے خالق دے اگے دعا لئی ہتھ
چکی رکھدی اے۔

سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال
خالی ہتھ رو مال سی جیہڑا بھر گیا پھلاں نال
دھاگے دی لمبائی میں ویکھی
وصلوں وچ جدائی میں ویکھی
اودھی بے پروائی میں ویکھی

ساہ تر ویا بھر داسی جیہڑا دل کے میرے نال
سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال

دنیا تے ورتارا رکھیں
اپنا آپ توں سارا رکھیں
کول نہ کوئی سہارا رکھیں

جیہڑا آس کسے تے لاوے رہندا تے مندے حال
سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال

تیرے گل انعام ہوئے اوہدا

بلیاں تے بس نام ہوئے اوہدا

اوہدے نال کلام ہوئے اوہدا

ایس توں اگے ہو رکیہ دساں مک گئے سب سوال

سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال

ہن میری ایہو خواہش اے کہ میرے سوہنے دیس پنجاب پاکستان سگول پوری

دنیا دے وچ ٹٹے ہوئے دلاں وچ امن آباد ہو جائے۔ رب دا ہر بندہ خوشیاں نال

شاد ہو جائے تے بندہ جیہڑا سماں، رواجیاں، جھوٹیاں اناواں آتے آکڑاں وچ جکڑیا

اے اوہ ہمیش لئی آزاد انسان دی صورت دو جے انساناں دے دکھاں دے وچ

اونہاں دا بھارونڈاوے۔

بیاء جی

عشق دی کُلی، پیار دی کُلی
دل وچ ہے دلدار دی کُلی
سوہنی محل مناریاں نالوں
وسدی رہوے سرکار دی کُلی

رَبِّ

پڑھ بسم اللہ کہند ا جا رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ
میرا سوہنا سائیں رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ

میں تاں صدقے اوہدے جاواں

اوہدے ناں دی جھلی پاواں

ہو جاواں سب دور بلاواں

آؤمل کے آکھوسب رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ
میرا سوہنا سائیں رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ رَبِّ

میرے رب دیاں سوہنیاں گلاں

اوہدی رحمت مارے چھلاں

پھٹن نیت شعوری ولاں

سانوں ہر شے جاوے لبھ لبھ لبھ لبھ لبھ

میرا سوہنا سائیں رب رب رب رب رب رب رب

سوہنے رب دی سوہنی شان

آیا اوہدا اک فرمان

بن دیا کر اپنی پہچان

فر نہیں ہونی کون تے گب

میرا سوہنا سائیں رب رب رب رب رب رب رب

اللَّهُ هُوَ

وِیْکھاں جَدھر وی ربا

ہر پائے تیری خوشبو

تیری ذات اُچیری ربا

تیری شان و دھیری ہُو   اللَّهُ هُوَ اللَّهُ هُوَ اللَّهُ هُوَ

تُوں عظیم ، کریم وی تُوں

تُوں عزیز ، حفیظ وی تُوں

اپنا مینوں بنالے ربا

ایہو اچھا میری ہُو   اللَّهُ هُوَ اللَّهُ هُوَ اللَّهُ هُوَ

میں حشر میدانوں ڈرنی آں
 نال گناہاں لڑنی آں
 مینوں پک اے توں ہی کرنا
 ربّا مینوں سرخسرو اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ

اللّٰهُ وَاحِدٌ لَّا شَرِيكَ
 کیتے کئی جہاں تخلیق
 ربّ نہیں کوئی تیرے سوا
 اکھ دنیا نے پھیری ہو اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ

کن فیکون دی ہستی ربّا
 تیری ہسراک وستی ربّا
 بیاء نمائی چڑھ گئی اج
 عشق تیرے دی سولی ہو اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ اللّٰهُهُ

سوہنیاں ربا

سوہنیاں ربا مینوں صاحب ایمان کر دے
 تھوڑی دیر لئی سوہنے دا مہمان کر دے
 میں بے بھانی وی نتیں تے ودھکی وی نتیں
 میں چنگی طرح تیری پریا دیکھی وی نتیں
 میں اس جھلم جھلمی صاحب گیان کر دے
 سوہنیاں ربا مینوں صاحب ایمان کر دے
 میں بانہواں کھول کھولتی ٹٹے اک اک کر کے تارے
 توں جھات وی نہ پائی میرے مر گئے ارمان سارے

بھل گئی راہواں پیار دیاں ایدھر دھیان کر دے
 سوہنیاں ربا مینوں صاحب ایمان کر دے
 میں روئی رنیاں رتیاں تن لاکے سوہے ساو
 میں ٹھٹھر گئی کھلے امبراں کوئی ملیا نہ لچ پالو
 بیاء جینا چاہوے جینا آسان کر دے
 سوہنیاں ربا مینوں صاحب ایمان کر دے

کربلا

کتھے دینِ اسلام دا ناں ہوندا
جے نہ ہُنڈے کربلا والے
ناں ربّ دا کیہڑا سی لین والا
جے نہ ہمر دیندے کربلا والے

پڑھدا کون قرآن نماز اوہدی
گردے زُہد نہ حَرا والے
حجرِ اَسود دی کون پچھان کردا
جے نہ ہوندے نظارے منیٰ والے

نیرے تے قرآن سنا کے تے
 شانِ دسی حسینِ قرآن والی
 زہر پینے زنداناں دی قید کٹنی
 ریت پنجن دے خاندان والی

جیون کیہ اے پچھنا علیٰ کولوں
 مَرنا سکھیتے پاک حسینِ کولوں
 حق سچ تے لڑن دا راہ پچھو
 سوہنے نبی دے نورِ لعین کولوں

محرم

چن چڑھیا محرم دا جس ویلے
 ویکھ اوس نول نہر فرات رووے
 علیٰ حق محمد دے نال رل کے
 بی بی فاطمہ پاک دی ذات رووے
 ناں لیتے حسین دا جس ویلے
 پھسل، کلی، خوشبو، ہوا، رووے
 روون ستے زمیناں، اسمان ستے
 ذرہ ذرہ تے کل جہان رووے

قتل ہو یا اے نبیؐ دا لاڈ لانی
تتی ریت رووے کر بلا رووے
ظلم ہو یا اے دین دے وارثاں دا
سوچ سوچ کے ایہو بیاء رووے

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رنگ تیرے وچ رنگی وے

عشق ترے وچ بیاءِ جی دی
جند سولی تے ٹسگی وے
بن گئی تیری سنگی وے
رنگ تیرے وچ رنگی وے

توں تے حد مُکا چھڈی اے
میں نہیں حدوں لنگھی وے
آگئی تیرے بُوہے اُتے
مندی ہاں یا چسگی وے
رنگ تیرے وچ رنگی وے

نیںاں دا کاسہ درشن منگے
میں کوئی شے نہیں منگی وے
آسرا تیرے ناں دا منگدی
نہ کوئی ساتھی سنگی وے
رنگ تیرے وچ رنگی وے

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ
عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى
أٰلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
وَالْحَبَشَةِ الْمُصْطَفَىٰ
وَالْحَبَشَةِ الْمُصْطَفَىٰ

جد قبریں جاوے گی

لُٹ لے جو کچھ لُٹ سکنی ایں

سب اتھے چھڈ جاویں گی

جد قبریں جاوے گی

آخر توں پچھتاویں گی

جد قبریں جاوے گی

فیر تے مٹی ہسے گی

جھوٹے سب سہارے تیرے

جھوٹی شان دکھاویں

مٹی دی توں بنی ہوئی ایں

مٹی جا سماویں

ندیاں نالے دریا مٹی
 مٹی ہین نظارے
 کتوں آکڑ دس رہی ایں
 کیہ ایتھوں لے جاویں گی
 جد قبریں جاوے گی
 فیر تے مٹی ہسے گی

بھر لے بھانڈا لوے لوے
 دیر نہ کدھرے تینوں ہوے
 کلی بہہ کے فر جو روویں
 آپ نچوڑیں آپے دھوویں
 سوہنے جگ وچ کو بھجھ اے رکنائ
 من دا نہیں کوئی بھورا جنائ
 لکھ براتیاں جد بیاءنی
 ہتھیں آپ دباویں گی

جد قبریں جاوے گی
 فیر تے مٹی ہسے گی

○

بھیس بدل نہ چال فقیرا
نفس نہ انج توں پال فقیرا
ٹکڑ پیچھے در در ڈگ ناں
اپنا آپ سنبھال فقیرا
لاچ، بوجھ کرودھ نوں چھڈ دے
ایہہ ہٹی چندرا حال فقیرا
قبراں اُتے کریں چسراغساں
اندر دیوا بال فقیرا

راتیں دینیں و طیرہ تیرا
کٹھا کرنا ایس مال فقیرا
جتھوں سب کُج ملدا سب نُون
او تھے کریں سوال فقیرا

حالے وی کر توت نین کالے
تیرے چٹے وال فقیرا

خالی ہتھ بیاء جی جانا
کُج نتیں جانا نال فقیرا

○

عشق دی کُلی، پیار دی کُلی
دل وچ ہے دلدار دی کُلی
سوہنی محل مناریاں نالوں
وسدی رہوے سرکار دی کُلی

رڈھ گئے آناں شاناں والے
ڈبیاں نُوں پی تار دی کُلی

جھکڑ جھل طوفان دے اندر
رہندی، شکر گزار دی کُلی

لگا رہندا جتھے میلہ
 ایہہ وے ساڈے یار دی کُلّی
 میں جانا کچے تے تر کے
 ویکھ چناؤں پار دی کُلّی
 کیمہڑی گلے گھر بنوایے
 ہے جد سوہنی غار دی کُلّی
 باہر ہجر دیاں چلن لوواں
 رہندی اندروں ٹھسار دی کُلّی
 جگ دے کوڑ پارے اندر
 سچ دی کھید کھسار دی کُلّی
 دور درادے جنگل دے وچ
 اک فقیر سچیار دی کُلّی
 بیا دے سرتے پیر فقیراے
 حق ہو حق چتار دی کُلّی

کلیاں پیاریاں تے پھلاں سنگ یاری اے
 کسڈیاں دی کسج اُتے زندگی گذاری اے
 راہ وچ کھنی نہیں توڑ اپڑانی اے
 سر اُتے عشقے دی پینڈ بڑی بھاری اے
 عشق اُتوں واردیندی میرے کول کجھ نہیں
 جھڈری سی اگو اوہدے ناؤں توں میں واری اے
 کلکھاں دا اے آہناتے عارضی بسیرا اے
 مار جانی چڑیاں دے وانگراں اڈاری اے
 ٹوٹے ٹوٹے ہوتے میرے جگرے دے بیاء جی
 دل اُتے چلی اوہدے نیناں دی کٹاری اے

جنگل وچ فقیر دی کُلج

وئے سوہنے پیر دی کُلج

رانجھتاخت ہزارہ چھڈ کے

لبھدا پھردا ہیر دی کُلج

مھلاں ماڑیاں توں وی سوہنی

بنی اے بڑی اخیر دی کُلج

ایدھے وچ درویشی رنگ اے

فقر دی سانجھتے سیر دی کُلج

ایہہ تے مان غریباں دا اے

ہوندی کدوں امیر دی کُلج

جوگی

ویکھو نی اڑیو جوگی آیا
وڑدیاں گلی اوس سنکھ وحبایا
ویکھو نی اڑیو جوگی آیا
سوہنا مکھڑا نین نشیے
دوہڑے گاوے نت رسیے
دل میرے وچ ڈیرا لایا
ویکھو نی اڑیو جوگی آیا

پتیاں پتیاں ٹردا آوے
 من مرے وچ نقباں لاوے
 میری دھپ دا ٹھنڈا سایا
 ویکھو نی اڑیو جوگی آیا

سنکھ اوہ سوہنی سچڑی و جاوے
 میری سُدھ بڈھ اوہ بھلاوے
 خورے کیمہڑے جہانوں آیا
 ویکھو نی اڑیو جوگی آیا

میں تے اوہدی ہو کے رہ گئی
 اوہدے من وچ وڑ کے بہ گئی
 سستی بیاء نوں اوس ہلایا
 ویکھو نی اڑیو جوگی آیا

پائے جد میں بھور زمانے بھیت نمازاں پائے
 شر نے جد میرے عمل گنوائے بھیت نمازاں پائے
 لکھاں ٹھیڈے کھادے میں کسے نہ ہتھ پھسٹرایا
 جگ نے دکھڑے جھولی پائے بھیت نمازاں پائے
 لوکی عیبوں بوجھے بھسردے کر کے غیبت خوری
 کھارے کھوہ توں پانی پنی کے بھیت نمازاں پائے
 مَرنا اصل امانت ربّ دی مَر نہ پاوے کوئی
 ماریا جد میں نفس دا پپھی بھیت نمازاں پائے

آج دے لوکاں بھرے بھڑولے لٹ کے گلِ خدائی
ویکھ کے میں تے لُج بے لُجیاں بھیت نمازاں پائے
وڈھڈے لوکی بھین بھراواں وڈھدا بوٹِ فِصائی
چُپ چُپتے تک بیاء نے بھیت نمازاں پائے

○

سوہنی بہوں اے عشق دی کُلی
محلاں ماڑیاں توں اُٹھلی
گلیاں بیٹھے وی کئی واری
دل بھر آیا تے اکھ ڈھلی
جُلی تے پُھل کڈے تائیوں
رہندی اے خوشبو وچ ملی
انج دا عشق جہان وسایا
رہندی اے سب دنیا بھُلی

عشق نے اَوّ گل کیتی سی
میں فر دوجی گل نہیں تھلی

جنگل دے وچ منگل بنیا
رانجھے تے جد ہیرسی ڈھلی

کاہڈاں کڈدی رہنی آں
لگ جاوے نہ ذہن نوں اُلی

گلی ہو گئی تھیلا تھیلا
اک دن عجب ہنیری جھلی

کمیہ کرنے آساں مسرغ مُسلم
خوش آں کھسا کے دال تے گلی

شعر سُخن دی تیکڑی اُتے
گل بیاء دی پوری تلی

○

عشق دی کُلج نیاری اے

دکھاں دی اک ڈھاری اے

چھڑیا رہندا ذکر تیرا

میری عبادت جباری اے

جُٹا ویاہیا فرضاں نال

روح پر آجے گنواری اے

پینڈا سولاں بھسریا اے

پنڈ سیرے تے بھاری اے

کھیڈاں کھیڈا بندے نال

ویلا عجب مداری اے

سولی ہر منصور دے لئی
 ذکر نیے لئی آری اے
 لگ جاوے تے لہندی نتیں
 عشق اجہی بیماری اے
 تینوں لبھ کے رہنا ایں
 پچی نیت دھاری اے
 جس نوں دنیا کہندے نیں
 ایہہ تلوار دو دھاری اے
 اوہ نتیں لبھیا کر تے کیہ
 جندڑی لبھ لبھ ہاری اے
 چنری میری رنگ رتی
 رنگی عشق للاری اے
 عشق اڈائی رکھدا، ساڈی
 عرشاں تیک اڈاری اے

دل وچ عشق دا ڈیرا اے
 نیناں وچ خماری اے
 کئیہ دساں کج عمر گزاری
 گزری جیویں گزاری اے
 جگ تے کسے وی رہنا نتیں
 اج یا بھلک تیاری اے
 جدھروں موڑ و مڑ دی نتیں
 دنیا آپ مہاری اے
 سکھ دا ناں نشان نہ کوئی
 چندڑی دکھاں ماری اے
 اوس مکان چ رہنا ایں
 جتھے بُوہا نہ باری اے
 لوکاں دے دکھ کیہ جانے
 شاعر جو در باری اے

سجّن اِجِ اِی لَه گئے یا تُر گئے
ساڈی وی کل واری اے
اوہنوں خوف کسے داکمہ اے
رَب نال جس دی یاری اے
مَر د ا اے کوئی جَم د ا اے
فَطری کار گُزاری اے
ڈھل ڈھل جان دے حَرَف مرے
بھسری جو بچن پٹاری اے

○

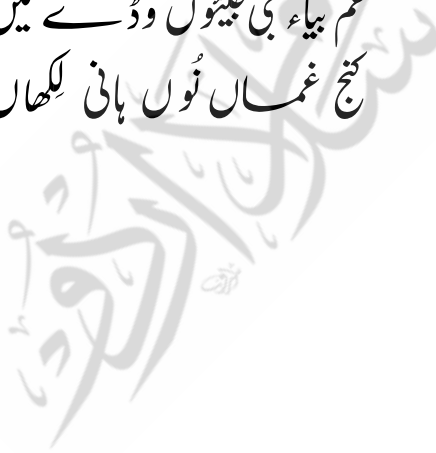
میں جے عشق کہانی لکھاں
نچ نُوں نُوں پرانی لکھاں
وچ ہجر جو دل تے گزری
دل کرداے اوہ بانی لکھاں
سچ سمندر اچھل پیندا
پانی وچ مدھانی لکھاں
کھڑ کھڑ پیندے پھل چھیرے
پریم دی رت سہانی لکھاں

تند و گڑی اے جان دی ہاں میں
گنجلی کسراں تانی لکھاں

عشق تے قصیاں وچ ہوندا اے
عشق دی کوئیں کہانی لکھاں

غم بیاء جی جلیوں وڈے نیں
نچ غمساں تُوں ہانی لکھاں

توں مار مُکا نہ جان کُڑے
رب مشکل کرے آسان کُڑے
توں مار مُکا نہ جان کُڑے
اتتھے ہر کوئی اے مہمان کُڑے
کر کٹھا دا ج سمان کُڑے
بس پڑھدی رہو قرآن کُڑے
توں مار مُکا نہ جان کُڑے
رب جوڑے آپ بناتے نیں
مُڑ دھرتی تے پھیلا تے نیں

ایہہ رب سچّی دی شان کھڑے
توں مار مُکا نہ جان کھڑے

کوئیں پھر دے لوک بزاراں وچ
کوئی دے وکھ ہسزاراں وچ
کجھ سوچ تے کریں دھیان کھڑے
توں مار مُکا نہ جان کھڑے

جگ پل دوپل ای بہنا اے
ایتھے سدا کسے نہیں رہنا اے
توں پکا رکھ ایمان کھڑے
توں مار مُکا نہ جان کھڑے

ہے اُچی رب دی شان کھڑے
تینوں ملے گاتیرا ہان کھڑے
بیاء پیار دار کھیائے مان کھڑے
توں مار مُکا نہ جان کھڑے

مِٹّی دے کھڈ ونے

مِٹّی دے کھڈ ونے ویکھ ٹُٹ جان والے وے
 ٹُٹ گئے جے ٹھیکرے وی جانے نینوں بھالے وے
 من وچ من موہنی ، کلی طرح مہک دی
 کدے ہنجو کیر دی ، تے کدے پئی اے ٹہک دی
 بچ دکھ سکھ وچ عمراں نوں ڈھالے وے
 مِٹّی دے کھڈ ونے ویکھ ٹُٹ جان والے وے
 مِٹّی دا ویہار مڈھوں مِٹّی نال کھیڈنا
 چاواں بھرے دیویاں نوں بال بال کھیڈنا

کھھیڈ کھھیڈ وچ جھسلی جانے کئی چالے وے
 مٹھی دے گھڈ ونے ویکھ ٹٹ جان والے وے

روپ چاڑھ دنی دیاں نیں مٹھی دیاں مورتاں
 بھل جان اج بیاء جگ دیاں صورتاں
 ڈگدے وجود ویکھیں جاندے نتیں سنبھالے وے
 مٹھی دے گھڈ ونے ویکھ ٹٹ جان والے وے

○

کبج سٹے تیرے بھاگ کُڑے
 اُٹھ سوں نتیں یُن توں جاگ کُڑے
 ایہہ عشق دی ڈاچی اتھری اے
 پھڑ ہتھ ہمت دی واگ کُڑے
 دکھ ہر پل سہنے پیندے نیں
 ایہہ جیون دے نیں لاگ کُڑے
 اوہ سدا سہاگن رہندی اے
 سر جس دے عشق سہاگ کُڑے

گھر سوہنا پروہنا نہیں آیا
اڈ گئے بنیریوں کاگ کھڑے

اے پنڈ بہروپیاں داسارا
کھول اکھاں ہو سجاگ کھڑے

کھاندے نیں ماس اے بندیاں دا
نتیں کھاندے رنھیا ساگ کھڑے

آ تک نصیب بیاء میرے
ہر پاسے کالے ناگ کھڑے

شیدائی

دور دور ریہہ کے بیبا و سنّاں میں کول وے
 ہو گئے شیدائی دوویں اساں ریتا تول وے
 کرنائیں سوال آپے دینا میں جواب توں
 جاگدیاں راتاں دا میں اک سچّا خواب توں
 من دیاں گنڈھاں سبھے دتیاں توں کھول وے
 ہو گئے شیدائی دوویں اساں ریتا تول وے
 عشق وچ سب کولوں رانجھا میرا سوہنا وے
 مر کے وی تیرے کولوں وکھنٹیوں ہونا وے

پیئے دل وچ بیاء و جدے نیں ڈھول وے
 ہو گئے شیدائی دوویں آساں لبتا تول وے
 کرنی آں پیار تینوں پیار سدا کراں گی
 اک اک ساہ نال یاد تینوں کراں گی
 بھاویں سینے لاکے رکھیں بھاویں دیویں رول وے
 ہو گئے شیدائی دوویں آساں لبتا تول وے

○

میری جنتے جان وی تُوں ایس
میرے دل دامن وی تُوں ایس
میںوں ہور نہیں کُجھ وی دِسا
میرا دین ایساں وی تُوں ایس
میں رب سوہنے نوں ایہہ کہندی
میری نماز قرآن وی تُوں ایس

ہر پاسے تُوں دِسا مینوں
 مَسّتِ اِست بہار وی تُوں ایس
 دکھ دے جنگل بیلے دے وچ
 سُکھ بھریا گلزار وی تُوں ایس
 ایس تُوں وڈھ میں ہو رکیہ آکھیاں
 میری ادا تے ناز وی تُوں ایس
 میری فِکر داراز وی تُوں ایس
 اکھراں دی پرواز وی تُوں ایس
 پیار دی ڈوہنگی ندی بیاء میں
 آروں تُوں میرے پار وی تُوں ایس

بھری جوانی

بھری جوانی جیویں بہاراں، ڈھلدے پل نہ لگے
جنوں جگ کہاراں کھڑنا، اوہ پیا لڑ دا لگے

جو کچھ وٹیاں رہ گیا اتھے، جانا ایس نال اعمالاں
جو کچھ ہتھیں گھلایا لگے، چھٹ گئی جان جنجالاں

جیہڑا سدھی راہ تے ٹریا، اوہنوں ڈریوں لگے
بھری جوانی جیویں بہاراں، ڈھلدے پل نہ لگے

چسنگی مت بے دیوے کوئی، بنھ تو اپنے پلے
دنیا چھٹ پلیتی دی اے، جیہڑا بچ کے چلے

جیہڑے مان غور نیں کردے، نہ کالے نہ بگے
 بھری جوانی جیویں بہاراں، ڈھلدے پل نہ لگے
 لالچ دی پنڈ جتاں چکی، تھاں تھاں ٹھیڈے کھان
 دنیا دی جو من لیندے نیں، آخر اوہ پچھستان
 جیہڑے یا پوشاکاں پھر دے، لیر و لیر نیں جھگی
 بھری جوانی جیویں بہاراں، ڈھلدے پل نہ لگے

اکھاں وچ ہنجو

اکھاں وچ ہنجو آتے بلھیاں تے ہاواں وے
 دس مینوں دتیاں تول کاہدیاں سزاواں وے
 ٹر گئے نیں دور کتے نیڑے رہن والے وے
 وگدے پے ہنجو جیہڑے رکدے نتیں ہالے وے
 کسے دانیں دوش سارے دکھتیں پالے وے
 دل دا جو حال ہو یا کنوں حسابناواں وے
 اکھاں وچ ہنجو آتے بلھیاں تے ہاواں وے

روگ تے جدائی والے بڑے ای او لے نی
 دل بے وس اتے وس کیدا چلے نی
 عشقے دی اگ وچ سڑنا اکلے نی
 ہو گتیاں کٹھیاں رل کے بلاواں وے
 اکھاں وچ ہنجا تے بلھیاں تے ہاواں وے
 سچا اے پیار جیویں پتھر اُتے لیک نی
 پیار میرا مندری چج جڑیا عشیق نی
 آوے گا ضرور بیاء جس دی اڈیک نی
 لوں لوں چ وے سے جیہڑا کیویں بھل جاواں وے
 اکھاں وچ ہنجا تے بلھیاں تے ہاواں وے

○

بھاویں مَر دی مَر دی مَر چلی
نال عشق دا اُچّا کر چلی

ہجر چڑھے دریا چھل ماری
میں کچے کنڈھے، گھر چلی

جیہڑے راہ تے موت وی نہیں تڑدی
اوہدے پیر تے پیر میں دھس چلی

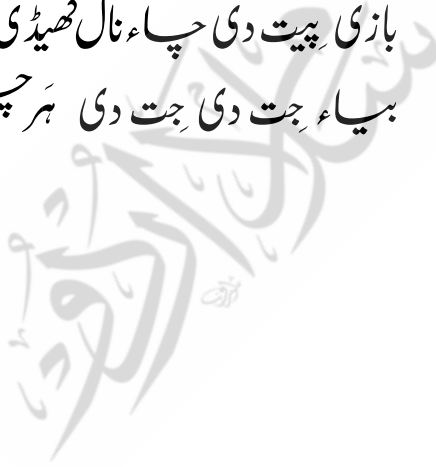
جھ نے ذرا وی شور نہ پایا
چُپ چاپ اپنے میں گھر چلی

جَد سِکا او ہدے وچھوڑے دیتا
ساہ ٹھنڈے چار میں بھر چلی

کسے شے دا مینوں خوف نہیں
میں اپنے آپ توں ڈر چلی

بازی پیت دی چاء نال کھیڈی سی
بیاء جت دی جت دی ہر چلی

من مسرِداں پاواں

لبھ لبھ تینوں ہار گئی، تینوں لبھ نہ پاواں
 مل جاویں توں مینوں جے کر، من مسرِداں پاواں
 بھن کدورت والا کاسہ، پڑھ لے عشقِ دا قیدا
 گڈ کے بیچ کدورت والا، ہونا نہیں کوئی فیدا
 ہو کے حمدی ایویں بندیا، بھسدا حب اوں پاواں
 لبھ لبھ تینوں ہار گئی، تینوں لبھ نہ پاواں
 پی کے صبر تے شکر دا پیالہ، سنگ سولڑے لوکاں
 ویہہ نہ جاویں ویہنی اڑیا، وانگ کولڑے لوکاں

ورد نہ بھٹلیں سوہنے ساتیاں، پے کے بھڑے راہواں
 لیٹھ لیٹھ تینوں ہار گئی، تینوں لیٹھ نہ پاواں
 میں تے تینوں اپنا کر دیاں، آپ ای تیری ہوئی
 عشق دی خاطر توں وی اڑیا، کریا کر دلجوئی
 آپ تے بھاویں دھپے سر گئی، کیتیاں تینوں چھاواں
 لیٹھ لیٹھ تینوں ہار گئی، تینوں لیٹھ نہ پاواں

میں نہیں مردی

میں نہیں مردی میں کج ماراں
میں چندری دیاں لکھاں تھاہسراں
کون راہواں دے روڑے چُن دا
کوئی نہ درد دے دے سُن دا
کلی کونج تے کوک پکاراں
میں نہیں مردی میں کج ماراں
دل دے پھٹ نہیں سیون دیندے
نہ جیوندی نول جیون دیندے

کسراں دشمن رکھدے خاراں
 میں نہیں مردی میں کج ماراں
 میں ہوواں تے توں نہیں ہوندا
 دل پیا بالاں وانگوں روندنا
 لے ہن آکے بیاء دیاں ساراں
 میں نہیں مردی میں کج ماراں
 میں چندری دیاں لکھاں تھاہ ساراں

○

جو کرنا ایں کر جانا ایں
شام توں پہلے گھر جانا ایں
آون والی نسل دی خاطر
دیو ابال کے دھر جانا ایں
عشق حقیقی دے پیٹے وچ
ہراک دکھڑا جہر جانا ایں
میں اک ٹھنڈا ساہ بھریا تے
تپدا سورج ٹھہر جانا ایں

دریا کنڈے رکھ رڈھ جانے
 سون دے مینہ نے ورہ جانا ایں
 جو بنیا اوس ٹٹ جانا ایں
 جو جمیا اوس مر جانا ایں
 جت جانا اے عشق پچیرے
 باقی سب نے ہر جانا ایں
 عمل نے بیلی دنیا اتے
 جو کرنا سو بھر جانا ایں
 بیاء جو عشق سمندر ڈبیا
 اوہدا بیڑا تر جانا ایں

اَنگ اَنگ مُشکِ مچایا

رانجھاد دل دے ویہڑے وڑیا اَنگ اَنگ مُشکِ مچایا
 پیار دے ایس پُجاری مینوں وکھرا رنگ چپڑھایا
 رانجھسا بیلے وڑیا کیہ ہے چن دھرتی تے آیا
 رانجھے مَن دے ویہڑے آکے سَتا بھاگ جگایا
 تن دی وچھلی وچوں رانجھے پیار داراگ سُنایا
 رانجھاد دل دے ویہڑے وڑیا اَنگ اَنگ مُشکِ مچایا
 آندے جاندے پچھدے مینوں رانجھسا کتھوں آیا؟
 کبھی دساں میں اڑیونی اُوہا جانے جدھروں آیا

دیس میرے دیاں لوکاں اوہنوں محسنوں آن بنایا
 رانجھاد دل دے ویہڑے وڑیا آنگ آنگ مُشک مچایا
 رانجھے وُجھلی پھسڑ کے جس دم تان عشق دی لائی
 روح قبوت دے وچوں کھچ لئی دیندی پھراں دہائی
 تھی تان کے سستی بیاء نُون رانجھے آن بلایا
 رانجھاد دل دے ویہڑے وڑیا آنگ آنگ مُشک مچایا

سجناں

کیتا اپنے توں ودھتینوں پیار سجناں
 کریں ساڈے نال جھوٹے افسار سجناں
 دس پیار وچ ہوندا اے ادھار کدی وے
 پیار پیار ہوندا، ہندا نہیں بیوپار کدی وے
 دل کر دتا تُوں تے تار تار سجناں
 کیتا اپنے توں ودھتینوں پیار سجناں
 سارا جگ چھڈ کے تیرے پیچھے میں آں رل گئی
 ایویں بھُل ہوئی میٹھوں کہ میں ایویں رل گئی

سولی غمساں والی کیتی توں تیار سبجناں
 کیتا اپنے توں ودھتینوں پیار سبجناں
 کراں پیارتینوں کراں نہ احسان سبجناں
 توں ایس ازالاں توں میری جند جان سبجناں
 بیاء کر دی اے تیرا اتبار سبجناں
 کیتا اپنے توں ودھتینوں پیار سبجناں

سوہنیاں

میرے گجرے دی ٹٹ گئی ڈوری سوہنیاں
 کر چار کوئی چھیتی نال بوہڑی سوہنیاں
 وجی ونگ نال ٹٹ گئی اے ونگ ہانیاں
 رہویں جتھے وی توں رہواں تیرے سنگ ہانیاں
 چوری گٹ کے لیائی آں میں چوری سوہنیاں
 میرے گجرے دی ٹٹ گئی ڈوری سوہنیاں
 وے میں منگ تیری کرنی آں پیار تینوں وے
 دیویں پیاردا جواب نال پیار مینوں وے

آئی پہلی دی چھاویں دوڑی دوڑی سوہنیاں
 میرے گجرے دی ٹٹ گئی ڈوری سوہنیاں
 پیار پاتیاں میرے پیراں وچ بیڑیاں چنناں
 ہر ویلے منگاں میں خیراں تیسریاں چنناں
 رب سدا اے دعا میری فوری سوہنیاں
 میرے گجرے دی ٹٹ گئی ڈوری سوہنیاں

نفس

جیہڑا نفس نون مارن ٹریا
اوہدی مدد ہوندی اے فٹ
نال نفس دے جیہڑا لڑیا
اوہنے جنت لئی اے کھٹ
ایہہ نفس شیطانی ٹولہ اے
ایہہ رکھدا اپنا اوہلہ اے
ایہہ بھیتی اے تیرے گھردا
پہلے ایہدا توڑیں مٹ

اے نفس تے لاندائے لارے
 کد کسے دے کم سنوارے
 ایہدے جھوٹے ہین سہارے
 ایہدے سر وچ ماریں سٹ
 نفس کدی وی ناپیں رج دا
 ایہدا کوئی کم نہیں چچ دا
 ایہہ سنگلاں دے نال نہیں بچدا
 ایہہ روکے ہسرت چنگے کم توں
 بیاء ایہہ نیسکی جاندا چٹ

یاداں دے بُو ہے

پلکاں دے پچھوں اَج ہنجو پے نیں بولدے
 یاداں دے بُو ہے ہوہی ہوہی پے کھولدے
 آساں والی تند مینوں تیرے نال جوڑیا
 متھے میرے لگ گتھیوں کتھوں توں وچھوڑیا
 کھنڈ جئی جنڈری چ زہر پے نیں گھولدے
 پلکاں دے پچھوں اَج ہنجو پے نیں بولدے
 چھڈ گتھیوں کلیاں سہارا کتے دینا وے
 جین میرا بن گیاے جگ لئی مہنا وے

اُٹھے جیویں ٹُردے نیں راہواں نوں ٹٹو دے
 پلکاں دے پچھوں اُج ہن جو پے نیں بولدے
 کل تک بیبا جتھے ہا سیاں دا راج سی
 ہن جو اں نے مل لئے دوارے تیرے باہجھ سی
 تک لے وچھوڑے بیاء ککھاں وانگوں رولدے
 پلکاں دے پچھوں اُج ہن جو پے نیں بولدے

دل نہ توڑ

مٹی دے سنگ رشتہ جوڑ
ایویں کسے دا دل نہ توڑ
پیار دے بوٹے لاویں پانی
ایس نال ٹردی پریم کہانی
جگر دا اینج نہ لہو نچوڑ
مٹی دے سنگ رشتہ جوڑ

جد میں صبر پیالہ پیتا
ماں مٹی نوں مسرشد کیتا

ماسا جیتی رہی نہ تھوڑ
مٹی دے سنگ رشتہ جوڑ

راہ دے روڑے کوئی نیں چن دا
چنگی گل جے کوئی نیں سن دا
اوہنوں اوہدے حال تے چھوڑ
مٹی دے سنگ رشتہ جوڑ

عشق دی منزل ڈاڈی اوکھی
بیاء سمجھ توں لوئیں نہ سوکھی
قدم قدم تے سو سو موڑ
مٹی دے سنگ رشتہ جوڑ

اک ہجر مینوں دلدار دا

اک ہجر مینوں دلدار دا
اُتوں مہنا گل سنسار دا

نہ ہیر اگے دل ہار دا
نہ رانجھا مجھیاں چار دا
نہ کیدو ظلم کساؤندا

نہ خون ہوندا غم خوار دا
اک ہجر مینوں دلدار دا

نتیں چکر مگدے پیر دے
مری خالی جھولی خیر دے

نتیں عشق مسافر ٹھہر دے
 رنگ اڈے نہ گلزار دا
 اک ہجر مینوں دلدار دا
 اک دھروں گواچے یارنوں
 بیاء گو کے اپنے پیارنوں
 پئی لہدی کوچ اک ڈارنوں
 کوئی بازی انج نتیں ہار دا
 اک ہجر مینوں دلدار دا

وچ کڑّی آجاندے نیں

جو جگ توں گھبرا جاندے نیں

وچ کڑّی آجاندے نیں

پیارد اڈھونگ رچاون والے

پل پل بھیس وٹاون والے

آپ ای دھوکا کھا جاندے نیں

وچ کڑّی آجاندے نیں

دل دو بے داساڑن جیہڑے

مویاں نون فرمارن جیہڑے

اک دن اوہ گھبرا جاندا ہے نیں
 وچ کڑکی آجاندا ہے نیں

ہن منصور اے بن دا کھیڑا
 سچ سولی تے چڑھا کھیڑا
 سبھے جھوٹ لکا جاندا ہے نیں
 وچ کڑکی آجاندا ہے نیں

کھیندے سارے مرد اکوئی نہیں
 جان دی بازی ہرد اکوئی نہیں
 وکھری گل سنا جاندا ہے نیں
 وچ کڑکی آجاندا ہے نیں

بیاء جی کتنوں اپنا کہیتے
 لگ لگ رویے اندر بہیتے
 روز نوال پھٹ لا جاندا ہے نیں
 وچ کڑکی آجاندا ہے نیں

ٹُھوہ دا پانی

بھر لے دل دے خالی بھانڈے عشق دے ٹُھوہ دا پانی
 اَو بوندِ مرن نہیں دیندی جنڈری جداے فانی
 عشق دے ٹُھوہ توں پانی پی کے چپڑھ دا حُسنِ جوانی
 عشق نہ لاوے گلِ کسے نُوں کردا اے منِ مانی
 کچھ گھڑے تے ڈب چنھاں وچ مکدی عشق کہانی
 سسی وانگوں تھل دے پنیڈے جَر جاویں تے دس کُڑے
 سوہنی وانگوں کچھ نال بے تر جاویں تے دس کُڑے
 عشق اوہ واحد جذبہ جس دا کوئی نہ جگ تے ثانی

پیار اوہ اٹھا جذبہ جیہڑا ہر مشکل وچ وسدا
 اوہو ہر دکھ حسدا جیہڑا ہر مشکل وچ ہمددا
 جیہڑی عشق دا پیچا پاوے ہو جاندی دیوانی
 لنگھیا ویلا پرتے ناہی بیاء لکھ اڈیکاں لایئے
 بے اصلاں نون اپنے دل دی گل نہ کدے سنایئے
 نال مقدرال جگ تے ہے اک دل دا جانی

سوہنیاں سائیاں لبھاں تینوں ہو رنہ کدھرے ڈھوئی
 آدمّ دے پُترال نیں میرے ہر توں کھچھی لوئی
 ہن میں رو رو دیاں دہائیاں میریا سوہنیاں سائیاں
 لٹ لیا جگ رل کے مینوں توئیوں پوریاں پائیں
 مندر کدی مسیتی دوڑاں جھلیاں وانگوں تینوں لوڑاں
 ہو رنہ کوئی دردی میرا ڈبڈی بیڑی بنتے لائیں
 تک لے کیمہڑے حالاں وچ آں کیمہڑے میں جنجالاں وچ آں
 دنیا دی ایس گھمن گھسیری وچوں باہر لیا نیں

ٹُٹ نہ جاؤں آساں ساتیاں کُلجی جان تے کنیاں پھاسیاں
چار چغیرے بازے شکرے اپنا ہتھ پھڑائیں
جگ تے میرا ہور نہ کوئی تیرے باج میں جیندی موئی
اپنے سنگ رلا لے بیاءنوں غسیراں و س نہ پائیں

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلٰی اٰلِهِٖ وَسَلَّمَ

ککراں دے پیٹھ

ککراں دے پیٹھ بہہ کے لہسنی آں چھاواں
 پھلاں دی میں سیج اُتے بھرنی آں ہاواں
 آساں دے دوپٹے کولوں چھاں پتی ساں منگدی
 دھپ نالوں ودھ مینوں چھاں پتی سی ڈنگدی
 آجا ڈھول جانی ہور دیویں نہ سزاواں
 لکھنی آں چٹھیاں جواب توں نہیں دیندا
 ہسرویلے دل میرا تیرے ول رہندا
 مک چلے اتھسرتے ریہہ گتیاں ہاواں

کر دے نیں لو کی گلاں کن میں نہ دھراں وے
 کریں جے تُوں ول چھل دم تیرا بھراں وے
 آجا جن ماہی تیرے صدقے میں جاواں
 ہو ردس مینوں ہالے کناں کوستاویں گا
 اپنا بنا کے مینوں انج بھل جاویں گا
 لبھدی پھرے بیاء و کھریاں تھساواں
 اپنی تے تیری کتھا ہن کتوں میں سناواں

کیتا ربّ کمال

سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا ربّ کمال
خالی ہتھر و مال سی جیہڑا بھر گیا پھلاں نال

دھاگے دی لمبائی میں وی بھی

وصلاں وچ جدائی میں وی بھی

اودھی بے پروائی میں وی بھی

ساہ تروپا بھر دا سی جیہڑا رل کے میرے نال
سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا ربّ کمال

دنیا تے ورتارا رکھیں
 اپنا آپ توں سارا رکھیں
 کول نہ کوئی سہارا رکھیں
 جیہڑا آس کسے تے لاوے رہندا تے مندے حال
 سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال
 تیرے گل انعام ہوئے اوہدا
 بلھیاں تے بس نام ہوئے اوہدا
 اوہدے نال کلام ہوئے اوہدا
 ایس توں اگے ہو رکیہ دساں مک گئے سب سوال
 سوئی دھاگہ میں لے کے پیٹھی کیتا رب کمال

سرسائیاں دی لوئی

بیاء تیرے عشق چ رہا ویکھ سہاگن ہوئی وے
 بیاء سوہنی ہوگئی لے کے سرسائیاں دی لوئی وے
 پیار تیرے وچ ڈب کے سجناں، جوگی رنگ جڑھائے وے
 پی کے عشق پیالہ میں تاں، سارے روگ مکائے وے
 سب کچھ تینوں دس دتا وے، کد کوئی گل لکوئی وے
 کھادیاں قسماں جیویں رسماں، اپنے رنگ دکھائے توں
 تھاں تھاں تے توں کمنڈے نیجے، رکھ دکھاں دے لائے توں
 توں تے ٹپ گتیاں سب حدّاں، تیرے کتے نہ ڈھوئی وے

روڑھ کے تیرے عشق دے ہڑھ وچ، اپنا آپ گنوا یا میں
 سکھاں دی قربانی دے کے، دُکھاں نوں گل نال لایا میں
 کتنوں جا کے درد سناواں، کون کرے دلجوئی وے
 خوشیاں خورے راس نہ مینوں، لُٹ کھادا ٹھگ چوراں وے
 صدقے جاواں سوہنیاں ساتیاں، کرنا میں پوریاں لوڑاں وے
 دید تیری وچ کلی بہہ کے، بگ بگ اتھر روئی وے

نی سٹیو!

پیار دا مُل نہ کوئی
نی سٹیو پیار دا مل نہ کوئی
نی سٹیو! پیار دا مُل نہ کوئی
جیہڑا میرا ہو نہ سکیا
میں او سے دی ہوئی
نی سٹیو! پیار دا مُل نہ کوئی
جس کیتا دل ٹوٹے ٹوٹے
اوہو کرے دل جوئی
نی سٹیو! پیار دا مُل نہ کوئی

اپنے آپ توں بھاری سی اوہ
 پنڈ میں جیہڑی ڈھونی
 نی سٹیو! پیار دا مل نہ کوئی
 ہنواں دا اک ہار بنا کے
 اوہدی لڑی پروئی
 نی سٹیو! پیار دا مل نہ کوئی
 درد ہجر دا ودھدا جاوے
 پیڑ میں بڑی لکوئی
 نی سٹیو! پیار دا مل نہ کوئی
 اوہدے وچوں رب دسااے
 میں جس مکھ تے موئی
 نی سٹیو! پیار دا مل نہ کوئی
 بیاء دے ہر ازلاں توں اے
 پیر فقیر دی لوئی
 نی سٹیو! پیار دا مل نہ کوئی

اوس جوگی نال

بیاء چلی اوس جوگی نال
جیہڑا مست ہے اپنے حال
اَمبراں نُون چھڈ آیا جوگی
روح وچ آن سمایا جوگی
فقر دا بھیس وٹایا جوگی
کیتا جو فرمایا جوگی
نور و نور حیاتِی ہوگئی
تک کے اوہدا روپ جمال
بیاء چلی اوس جوگی نال

اُس جوگی دے صدقے جاواں
 کیوں نہ اوہدے گُن میں گاواں
 نال رہواں بن کے پرچھاواں
 ہر شے اوہدے ناویں لاواں
 اوہدے نال داوردکساواں
 اوہدے راہ وچ جنڈوچھاواں
 جس دی کتے نہ کوئی مشال
 بیاء چسلی اوس جوگی نال
 سچی سوچ خیالاں والا
 ہے اوہ بڑے کمالاں والا
 گھر اوہدا لُج پالاں والا
 سوہنے روپ جمالاں والا
 بالان آپ چراغ میں اوہدے
 پا کے ڈھولاں نال دھمال
 بیاء چسلی اوس جوگی نال

ایس جوگی دی رسز نرالی
 کیتا جس نے عشق مشالی
 موڑ دا نہیں اوہ کوئی سوالی
 کردا اے سب دی لچپالی
 جوگی دل دا سخی سداوے
 کسے دا رڈ نہ کرے سوال
 بیاء چلی اوس جوگی نال
 بن جوگی دے رہ نہیں سکدی
 دل وچ جو ہے، کہہ نہیں سکدی
 روگ ہجر داسہہ نہیں سکدی
 ٹر پئی آل ہن بہہ نہیں سکدی
 بیلے چوری لے کے جاندی
 گج گج رکھاں نال رومال
 بیاء چلی اوس جوگی نال

میں پیاسی دو گھٹ پانی دی ڈگ پئی وچ عشق سمندر میں
 کسے تارو چھلاں گھلیاں نیں کنج تندی اوہدے اندر میں
 میرے پیریں گھنگھرو پیڑاں دے گل پا کے لیڑے لیراں دے
 جد مکلیا پسندھ اڈیکاں دا فر تچی وانگ قلندر میں
 کدی ٹنڈی رہی کدی جسڈی رہی میں خواہشاں پنجھے ٹردی رہی
 ہُن ککھ وی میرے کول نہیں تے بھسلی وانگ قلندر میں
 ایتھے جھگڑے پاک پلپتاں دے اوتھے سودے سارے نیتاں دے
 میں وچ چوراہے بیٹھی آں نہ مسجد گئی نہ مندر میں

جھوٹ توں اپنا گج نی
رکھ لے کوئی پیج نی
نظر نہ لگ جاوے تینوں
ہُن بوہتا نہ سچ نی
ویریاں دی پرواہ نہیں کرنی
رکھنی اپنی لچ نی
بدل جو نہیں وسدے
اوہناں وانگ نہ گج نی

کل دی فسر نہیں کرنی
سوچ کیہ کرنا آج نی
چل بیاءنوں معافی دے دے
اوہنوں نہتیوں سچ نی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلٰی اٰلِهِٖ وَسَلَّمَ

رانجھن

رانجھے ایسا رنگ چڑھایا
اوسے رنگ وچ رنگی ہاں
جو سوہنے نُون بھسایا
رانجھن وچھلی کُوک رہی سی
دل وچوں اٹھ ہوک رہی سی
اندر سپنی شوک رہی سی
سارے منت رتن تر کر کے جوگی نے ہتھ لایا
اوسے رنگ وچ رنگی گئی ہاں، جو سوہنے نُون بھسایا

عشق دارستہ رانجھن دسا
 کیہ دساں اوہ کتھے ودا
 میرے لوں لوں دے وچ ہدا
 کیہ جانا اوہ وچ مقدرال، میرے کرن کیہ آیا
 او سے رنگ وچ رنگی گئی ہاں، جو سوہنے نوں بھایا
 رانجھا پیار دی بولی بولے
 سب کجھ اکھیوں رکھ کے اولے
 بھیت ذرا نہ اپنا کھولے
 بیاء جی اوہ ہولی ہولی دل وچ آن سمایا
 او سے رنگ وچ رنگی گئی ہاں، جو سوہنے نوں بھایا

○

عشق تیرے نے کیسا جھلسی
پھرنی ہاں ہن کلم کھی

عشق داراہ اے سولال بھریا
میں اٹھ ننگے پیریں چلی

جس تھاں عشق کھلاریا مینوں
میں نہیں فر اُس تھاں توں ملی

جند سولی تے ٹنگنی پیندی
عشق نہیں ایڈا سوکھا بی

ٹُن ٹُن کردا لنگھ جاندا اے
سُن بیاہ ویلے دی ٹلی

رنگ جو لایا اوہ رنگ نہیں تیرا
جدھر ٹُری پی اوہ ڈھنگ نہیں تیرا

جس دی اُنگی پھڑ کے ٹُری ایس
جھلینے اوہ تے سنگ نہیں تیرا

تیرا تخت آسماناں اُتے
ایتھے کوئی پلنگ نہیں تیرا

اپنے من وچ ڈب کے لکھیں
جو لکھیا اوہ رنگ نہیں تیرا

بیاء جی جیہڑا گھسرنوں جاندا
اوس رستے توں لنگھ نہیں تیرا

○

تیرا پیار سہارا میرا
وچ طوفان کنار میرا
اک وی پل ہن باہجہ سخن دے
ہوندا نہیں گڈارا میرا

جس توں میں اڈھ منگدی ساں
اوہ سارے داسارا میرا

نال پیار دے ہوندا رہنیدا
نت نت بول بُلا را میرا

وچ ہجر دے پھڑکدار یہ ہندا

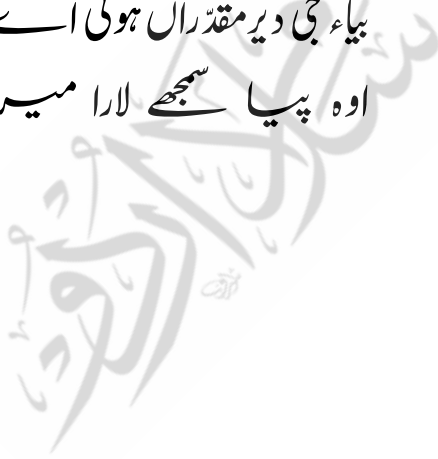
ہک وچ دل وچارا میرا

واپس کرنا پے جانا ایس

منگیا چین اُدھارا میرا

بیاء جی دیر مقذراں ہونی اے

اوہ پیا سمجھے لارا میرا

○

بیاء ہن عشق نون گل نال لا
چھڈ دے دنیا دی پروا
ہو کے بھر بھر کے کیہ جینا
اپنی جنڈری اپنے ساہ
جے دنیا تے جیندے رہنا
کُجھ تے ہتھیں کردی جا
کیہ ہو یا کیوں رس رس بہناں
ایویں نہ توں مکھ پرتا

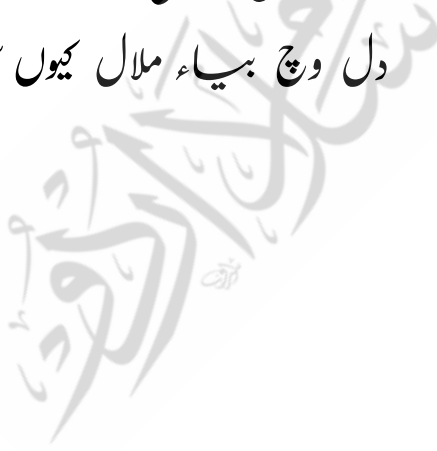
پل پل تے یوں ڈنگ کھانی ایس
وہم دے سارے سڀ مُکا
لوکی جھمر پان نہیں دیندے
اُٹھ بیاں جی جلیبی پا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کیوں سی

حال ہو یا بے حال کیوں سی
رہیا نہ کچھ چسپاں کیوں سی
میںوں ہولا کر گئیوں ککھوں
اتھرو اک نہ کرایا اٹھوں
اوپدی اٹھ فر لال کیوں سی
سب کچھ جیویں بھلا کے ٹریا
ہتھیں کھیڈ مکا کے ٹریا
نیںال وچ سوال کیوں سی

خورے ایہہ تقدیر دے سَو دے
میں تے نال ای ریہنا اوہدے
ویلے بدلی چال کیوں سی
عشق وفادے پُٹھے گیڑے
پسیرز میں تے ٹکَن نہ میرے
دل وچ بیاء ملال کیوں سی

ہجرتِ داہو کا

ہجرتِ داہو کا لینا اوکھا
دردِ دلے دا سہنا اوکھا
بُھل کے اکھیاں سی میں لائیاں
کیہ کیہ بیستی وچ جڈائیاں
اکھراں دے وچ کہنا اوکھا
ہجرتِ داہو کا لینا اوکھا
ہور میں سب کچھ کہہ سکئی آں
اپنے اندر بہہ سکئی آں

چھڈ گیتوں توں کہنا اوکھا
ہجبر دا ہوکا لینا اوکھا

لوک کدے نہیں اک دے بن دے
اک نوں من کے اک نہیں من دے
بن کے اک دا رہنا اوکھا
ہجبر دا ہوکا لینا اوکھا

دل قرضے وچ پھسیا ہویا
کر کے قول اوہ نسیا ہویا
قرض عشق دا لہنا اوکھا
ہجبر دا ہوکا لینا اوکھا

جانا اے جوگی نال

جانا اے جوگی دے نال نی اڑیو جانا اے جوگی دے نال
 جوگی نال عسروج ہے میرا، جوگی باجھ زوال
 جانا اے جوگی دے نال نی اڑیو جانا اے جوگی دے نال
 جوگی جوگی کوکاں نی میں جوگی میری شان
 جوگی منگے بان وی میری کر دیواں قسربان
 اوس توں دکھا اک پل وی ہو یا اپنا جین محال نی اڑیو
 جانا اے جوگی دے نال نی اڑیو جانا اے جوگی دے نال
 میں جوگی دی پُوجا کر دی پُوجا ول دھیان
 ایہو جیہا نہیں جگ تے دُوجا ایسے گل دا مان

ہتھیں مُندری رنگا چولا گنڈل پیندے وال
 جانا اے جوگی دے نال نی اڑیو جانا اے جوگی دے نال
 ویراں تے بھربائیاں طعنے دتے رل شریکے
 جینا اوکھا کر چھڈیا سی اونہاں ہر طریقیے
 ہڑھ عشق دے ڈک نہیں ہندے مار کے نکلن چھال
 جانا اے جوگی دے نال نی اڑیو جانا اے جوگی دے نال

○

نت بھار غماں دے ڈھوئے وے
 اسیں عشق تیرے وچ موئے وے
 جدوں وی آوے یاد تیری
 فر چھم چھم اتھر وچوئے وے
 اگے رکھ فوٹو تیری نوں
 نت کلنیاں بہہ کے روئے وے
 فر گھپ ہنیر نہ ہو جاوے
 آچلیے لوئے لوئے وے

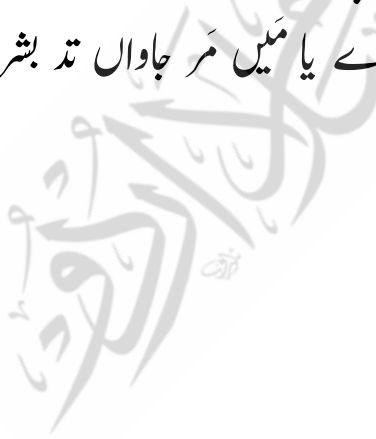

پیافیر وچھوڑا دھرتی تے
 ست امبرزل کے روئے وے
 ایتھے دشمن تے ہس کوئی اے
 ہے سجن کوئے کوئے وے
 تک، وچ ہجر گملا گئے نیں
 جو وصل دے ہار پروئے وے
 بلھیاں تے ہاسے رکھ کے میں
 سینے وچ درد لکوئے وے
 دل مٹی کیتے بیاء جی
 ایہہ جذبے نوں نروئے وے

میں مَرے یا میں مَر جاواں

میں مَرے یا میں مَر جاواں تہ بشر اکھواواں
 میں مَرے تے شکر اللہ دا بیج عذابوں جاواں
 پی سنگ پیت نبھائیاں اڑیو کھلدے راز ہسزاراں
 جنہاں نہ پائیاں پڑکھیں قدر اں مَر گئے وچ بزاراں
 انت ویلا جد پاندے امیروں بھردے اوکھیا راہواں
 میں مَرے یا میں مَر جاواں تہ بشر اکھواواں
 جیہڑا اپنا آپ نہ ویکھے اوہ تن چور دا ڈیرا
 موڑ کے مکھڑا دین دھرم توں کردے رہن ہنیرا

ساڑ کے نیس کو کار دی کُلجی پلڑے پاون خطاواں
 میں مَرے یا میں مَر جاواں تد بشر اکھواواں
 کہنی حال دوہائی پاواں چُپ دی بیڑی بہہ کے
 کاہنوں جھوٹھے ہاسے ہساں درد اولڑے سہہ کے
 بیاءنی پنی نون میت بنا لے کر لے دور بلاواں
 میں مَرے یا میں مَر جاواں تد بشر اکھواواں

جگ تے دشمن ہس کوئی بن دا سجن کوئی کوئی وے
 سجن بن کے دکھ نہ دیویں میری ایہہ عرضوئی وے
 میں پیڑاں دا گھر وے اڑیا میں ہجرال دی موئی وے
 اندرو اندری ہنجو پی گئی میں نہسیں اُچّا روئی وے
 لو بھال ماری دنیا اندر درد و نڈاون والا کون
 اپنے دکھ درداں دی گھٹھی اپنے سرتے ڈھوئی وے
 دل دے اندر مینہ لتھاسی جھکھڑ جھانبو جھلدے رہے
 صبر دی چادر گلی ہو گئی اکھ دی کلی چوئی وے

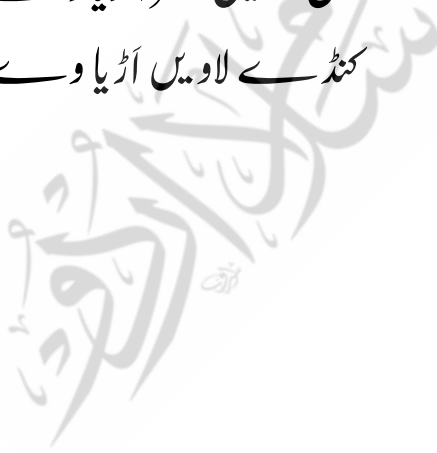
رانجھیا جے توں جوگ کسایا ہسیروی قولوں ہاری نہیں
 کھیڑیاں وے گھسریا تری ایس رکھی نویں زروئی وے
 بلٹھے دی گل سمجھ آئی تے جین دا ڈھنگ وٹایا میں
 چٹی چادر لاه کے سٹی پہن فقیراں لوئی وے
 زلفاں والیا دس وے کسراں درد امانت سانجھال میں
 اکھیاں وچوں ڈلھی بناء جدوی پیڑ لکوئی وے

مٹی دا گھڑا

ڈوبیں نہ توں گھڑیا وے
کنڈے لاویں اڑیا وے
کینا میں اتبار تیرے تے
لنگھ جاواں گی پار تیرے تے
ہتھ تیرا تاں پھڑیا وے
کنڈے لاویں اڑیا وے

پچی مٹی بھریا جانائیں
وچ ٹھلاں دے کھریا جانائیں

و یکھ چنھاں کج چپڑھیاوے
کنڈے لاویں اڑیاوے
عشق پج جیہڑا ڈب کے تریا
اوہ نتیں حشراں تیکن مریا
نفس تھیں جیہڑا لڑیاوے
کنڈے لاویں اڑیاوے

من دے اندروں

الف اللہ دا ذکر جے پائیے، پائیے من دے اندروں
 رب نہ ملے مسیتی مندر، لبھدا من دے اندروں
 جو کچھ ساڈے اندراں وسدا اوہا کجھ وے ساڈا
 رب دے قہروں بچ کے رہنا، اوہدا قہر جے ڈاہدا
 سوہنیاں گلاں ہون نہ کدھرے ہوندیاں من دے اندروں
 الف اللہ دا ذکر جے پائیے، پائیے من دے اندروں
 ویلے دے پنچھیاں ڈک کے رکھنا اڈ نہ کدھرے جائے
 لنگھ جاندا اے جو ویلا نہ لنگیا مرے کے آئے

خوشی نہیں لبھدی ہٹ کر اڑاں لبھدی من دے اندرون
 الف اللہ دا ذکر جے پائیے، پائیے من دے اندرون
 جتیاں چور مسیتے جا با یو میں نہ نیک کہاوے
 پورا اترے پنج ارکانیں اوہا نیک کہاوے
 اوہ برائی کدے نہیں مردی، مرے نہ من دے اندرون
 الف اللہ دا ذکر جے پائیے، پائیے من دے اندرون
 دیوے بتی بالیاں من دے وچ نہ چپان ہووے
 نیک تے جھوٹا کدی وی بیباک جہانہ ہووے
 جیہڑا چان لبھدی بیاء اوہ لبھدا من دے اندرون
 الف اللہ دا ذکر جے پائیے، پائیے من دے اندرون

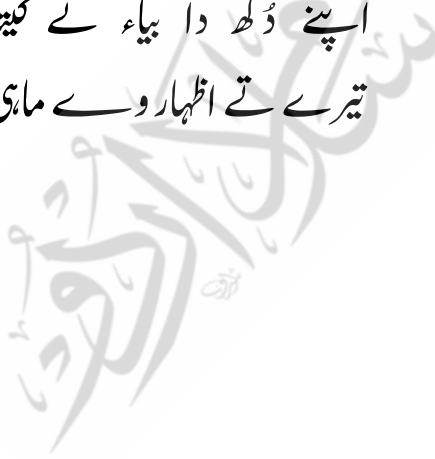
○

اکھیاں ہونیاں چاروے ماہی
گھڑکی دل دی تاروے ماہی
ساہواں تیرا ورد پکایا
لگی موج بہاروے ماہی
میں ہاں تیری غلام ازل توں
توں میرا سرداروے ماہی
پہلے ساہ نال تینوں منیا
مالک تے مختاروے ماہی

تیرے باہجوں کتے کرنا
میرا در دشماروے ماہی

دل چوں تیرا ناں مٹانا
میرے وسوں باہروے ماہی

اپنے دکھ دا بیاء نے کیتنا
تیرے تے اظہاروے ماہی

جگ تے میلہ چار دناں دا کوئی نہیں اتتھے راضی
 اک دو جے نوں لٹدے لوئی کر کے دھو کے بازی
 شک دی بکلی وڑ کے بندہ کردا کار شیطانی
 وکدے سا دھوسنت نیں اتتھے وکدے ملاں قاضی
 بھیس وٹائیاں عیب نہیں لکدے، بُرائی مٹانی پیندی
 لوک و فساواں جد بھل جاون، سمجھو ہر گئے بازی
 ہر اک شے نے اوڑک مٹنا، ناں اللہ دارہنا
 جھوٹے نوں گنڈھال لا لا کردے لوک ملمع سازی

آج دے دُور دیاں رجھاں نے بندیاں نوں اُجھایا
 بھلے بھلے بھل گئے بندے اپنا سنہرا ماضی
 اک دو جے دی خبر نہ رکھ دے سا کا چاری بھلے
 گلاں گلاں دے نال کر دے سبھے تیر اندازی
 ”ات خداد اویر“ بیاء سچ کہہ گئے لوک سیانے
 جیہڑے رب دے نال تے مٹ دے اوہ کہاندے غازی

○

لکھی کے تقدیر بیاء جی
کراں میں کی تدبیر بیاء جی
صاحبہ نہ میں سوہنی کوئی
نہ سستی نہ ہیر بیاء جی
عشق میرے دی گل ہے جویں
پتھر اُتے لکیر بیاء جی
سچے ہوں حشر تک رہندی
اکھراں دی تاثیر بیاء جی

یاد نہیں کج شروع ہوئی سی
عشق چج ہوئی اخیر بیاء جی
ٹنگ چھڈ یا ککرتے، کر کے
جیون لیر و لیر بیاء جی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ
عَلَى سَائِرِ الْمُرْسَلِیْنَ
وَعَلَى اٰلِہِمْ
وَعَلَى حَبِیْبِہِمْ
وَعَلَى اٰلِہِمْ
وَعَلَى حَبِیْبِہِمْ
وَعَلَى اٰلِہِمْ
وَعَلَى حَبِیْبِہِمْ
وَعَلَى اٰلِہِمْ
وَعَلَى حَبِیْبِہِمْ

شَر توں جان بچائیں او یار
شَر توں جان بچائیں او یار!
لگ جائے گا بیڑا پار
شک تے شرک نیں سکے بھائی
رکھدے آگ دے لانبو لانی
ایہناں توں پیدا دور ای رہنا
سبھ توں بھارا ایہناں دا بھار
شَر توں جان بچائیں او یار!

شر کردا اے ایسے کارے
 جسراں دریا ڈھائے کنارے
 جو اُسارے عشق چُبارے
 جنناں دے وچ اوہدا گھسار
 شرتوں جان بچائیں او یار!
 نت ، ابلیس ، شیطان ستاوے
 قدم قدم تے رپھڑ پاوے
 رب دی راہ توں دور ہٹاوے
 بیاء دے کول دیہاڑے چار
 شرتوں جان بچائیں او یار!

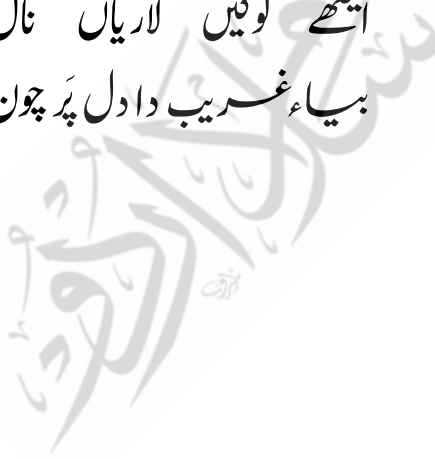
○

دل جاگے تے اکھیاں سون
اپنی حالت دے کون
دنیا داراں دا کبہہ کریئے
عاشقاں دے ای تچھے پون
انج لگن دکھ بندیاں نوں
جیویں گڑنوں چمبہڑے بھون
جنہاں اپنی ذات پیاری
کھا جان دے نے پوری تون

آج غریب دا ویج کے لہو
حائم اپنے بال کھڈون

ونڈ کے کھانا اوہ کیہ جان
آکڑی اے جنہاں دی دھون

ایتھے لوکیں لاریاں نال
بیاء غریب دا دل پرچون

○

وچ پیار دے پیارنوں من بیٹھی
 دلوں دلی دِلدارنوں من بیٹھی
 فن دسا آپ نظر نہیں آوندا
 اک ایسے فنکارنوں من بیٹھی

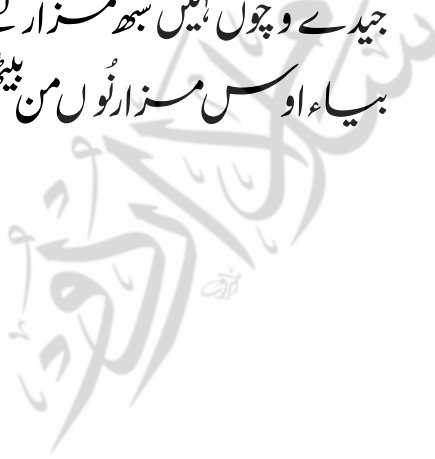
جیہڑا کھلدا اے سچے عاشقاں تے
 گجھے بھیت اسرارنوں من بیٹھی

اوہدے نال دی نہیں تخلیق کوئی
 میں جیہڑے شاہکارنوں من بیٹھی

دس کیویں سُن اوہدی گل موڑاں
جدوں دِلوں آک یارنوں من بیٹھی

نہیں ٹھلکیا جاندا نتھ پاتیاں
عشق بے مہارنوں من بیٹھی

جیدے وچوں نہیں سبھ مزار نکلے
بیاء اوس مزارنوں من بیٹھی

پلکاں تے تھر تھر ہنجو پے نیں ڈولدے
 ہجر جدائیاں والے دکھڑے نیں پھولدے
 عشق دے معاملے دا انت ایہو ویکھیا
 عاشقاں نوں سوہنے نت مٹی وچ رولدے
 ویکھ دی ساں دُور کوئی نیڑے نہیں سی ڈھکدا
 ایسے لئی تے دور ہو گئے سنگی سبھے کولدے
 جیونے دا کوڑا سچ ایہنوں ای نیں آکھدے
 پھل کھڈے بھرے وچ اکو کشکول دے

رہوے بھاویں دُور میتھوں سامنے اوہ آوے گا
 رہنا ایس میں نت سدا کول جانی ڈھول دے
 بھاویں ایناں سطران نے چُپ وٹ چھڈی اے
 گونگے جہیے ایہہ حرف میرے رہن سدا بولدے
 بیاء لوک ڈھڈلی ایساں وینچ چھڈ دے
 ہتھ پھڑ تکرئی جو پورا ناہیں تولدے

○

رنگ چڑھائے عشقے نہیں

سمے دکھائے عشقے نہیں

چلتے ناپیں اپنا آپ

ہوش بھلائے عشقے نہیں

ہجر جڑائیاں وڈگیا

نیر وگائے عشقے نہیں

روندے رہندے نہیں نت نہیں

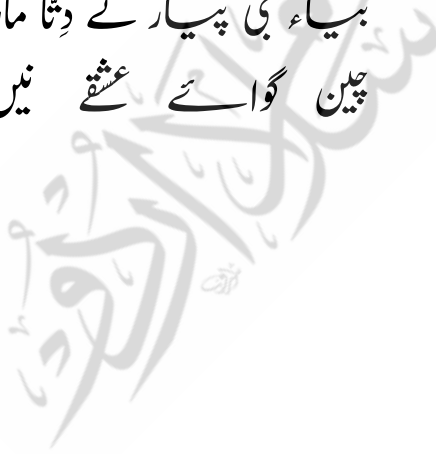
درد جگائے عشقے نہیں

کھرا کر کے دیندا مار
جوڑ بنائے عشقے نیں

مل لیا پردیس آساں
دیس چھڈائے عشقے نیں

بیاءِ جی پیار نے دیتا مار
چین گوائے عشقے نیں

ہر ہر ساہ دے نال ہنڈایا، عشقِ حقیقی
 عشق نے سوہنارنگ چڑھایا، عشقِ حقیقی
 ٹھپ کتابِ مجازاں والی کھولِ حقیقت
 عشق نے سانوں سبق پڑھایا، عشقِ حقیقی
 مٹی نوں جس ویلے مٹی سمجھ لیا
 میری روح وچ آن سما یا عشقِ حقیقی
 آسیں مجاز دے چھپڑ وچ سال ڈبے ہوئے
 شکرِ خدا دا گنڈے لایا عشقِ حقیقی

رُبِ مَخْفِي اے، بندہ راز تے عشق بھسارت
 میری عقل توں پردہ چایا، عشقِ حقیقی
 جس نُوں اکھیاں والے ای تک سکہے نیں
 اوہنے اکھاں نال وکھایا عشقِ حقیقی
 پُچھیا جَدِ ابلیس نے رُبِ توں آدمؑ کیہ
 اللہ نے جھٹ گُن فرمایا عشقِ حقیقی
 چنبے دی بوٹی دی خستو ہل گئی
 بیاءِ جی من وچ لایا، عشقِ حقیقی

عشق ازل توں بنیا میرا ہانی سی
 سچی دتاں ، ایہو اصل کہانی سی
 میرے دل دی جتھے بھورا قدر نہ پائی
 لوکی کہندے میرے دل دا جانی سی
 ساری عمر رہی اوہدی میں فرماں بردار
 اوہدے لئی ایہہ میری نافرمانی سی
 غیرت لئی دل اوہدا ساتھ نبھاندا سی
 دنیا دا کئیہ ایہہ تے آنی جانی سی

عشق دی خاطر اپنا آپ مٹا چھڈیا
 کبج میں دتاں حُسن دی ریت پُرانی سی
 دھرتی اُتے اُس پل میرے پیر نہیں ٹک دے
 لگے پتہ جد اوہدی چٹھی آنی سی
 بیاء حیاتی جِسرانِ بستی، بیت گئی
 سُننے اندر اوہ راجبا میں رانی سی

بول مٹی دے باوے

کہیہ کیتا ای جگ تے آکے، بول مٹی دے باوے
 صفت انسانی بخششی تینوں، لج تینوں نہ آوے
 مٹی دا توں بنیا ہويا، کیوں مٹی توں لڑنا
 جنہوں مارن توں ٹُریا ایس آپ توں پہلے مرنا
 اوہ کدی نہیں مردا جیہڑا دُوجے دے کم آوے
 کہیہ کیتا ای جگ تے آکے، بول مٹی دے باوے
 مت نہیں ملدی ہٹیاں اُتے، تھاں تھاں دھکے پئے
 پتھر بھارا ہو جاندا اے، اک تھاں تے جے رہئے

باگدیاں دے مٹی تھلے، مویاں اُتے آوے
 کہیہ کیتا ای جگ تے آکے، بول مٹی دے باوے
 بھکھا بھاویں نیک وی ہووے، اوس توں بچد اجائیں
 رتے ہوئے کینے کولوں، اپنی جان بچائیں
 جنہوں ایہہ گل سمجھ آوندی، اوہو فسر پچھتاوے
 کہیہ کیتا ای جگ تے آکے، بول مٹی دے باوے
 ہر اک جی وچ جی اللہ دا بیاء اے گل پلے بنھ
 دھرتی اُتے اوہ جیندا اے، جو اپنا مارن من
 سچا جین او سے دا جیہڑا ماہی نال لنگھاوے
 کہیہ کیتا ای جگ تے آکے، بول مٹی دے باوے

سوہنیا وے سوہنیا

سوہنیا وے سوہنیا سوہنے تیرے سبھے کم
 جہنتوں جوڑیں نال توں مک جان اوہدے غم
 عشق دامندر مسجد توں ایس ہر تھاں تیری چھاپ
 جدھر جدھر میں جانی آں او تھے او تھے ملنا میں آپ
 پکے پیریں رکھیں مینوں کجے رہن بھرم
 سوہنیا وے سوہنیا سوہنے تیرے سبھے کم
 کالیاں زلفاں چن جیہا مکھڑا، نین نشیلے اوہدے
 نظر اں بھر کے دیکھے مینوں، بول ریلے اوہدے

میرے ہتھ وچ کاغذ پھڑیا، اوہدے ہتھ و تلم
 سوہنیا وے سوہنیا سوہنے تیرے سبھے تم
 کراں میں پیارا ایناں ماہی نون، کرے نہ جگ تے کوئی
 توں متھے دا ٹکھ ماہیا، میں شرماں دی لوئی
 بیاء جی دی اگو ای عرض اے ملدا رہے یلم
 سوہنیا وے سوہنیا سوہنے تیرے سبھے تم

کھیڈنی پیندی عشق دھمال

نگے پیریں کھول کے وال

کھیڈنی پیندی عشق دھمال

ہوش چ آکے ہوش گواکے

پاڑ دے جب دستار لہا کے

کھول کے لے وال بلا کے

امبر دھرت کمبا کمبا کے

کرنیے حق دے نال وصال

پاکے پریم دا حال تے قال

کھیڈنی پیندی عشق دھمال

سوز ہجر داساز و دہاوے
 یار کھڈاوے عشق دہمال
 لوں لوں نچ اٹھدا جو تئیوں تئیوں
 وچ سماوے عشق دہمال
 ڈھول کھڑکدے پیر تھڑکدے
 چھائی رہندی روح تے مستی
 وسدی اے فسکر پریم دی وستی
 مار مُکا کے اپنی ہستی
 ازلاں تو جو وچھڑ گئے سن
 آنت ملاوے عشق دہمال
 کھیڈنی پیندی عشق دہمال
 ہو بے خود مستی وچ آ کے
 عشق حقیقی رنگ چپڑھا کے
 نچ نچ رسیا یار منا کے

حج کرنا ایس درشن پا کے
 تک سوہنے داروپ جمال
 جھلیے یاردے حُسن دی جھال
 کھیڈنی پیندی عشق دھمال

عشق نچاوے نچنا پیندا
 جنج رچاوے رچنا پیندا
 مچ مچنا پیندا
 حرص، ہوس توں بچنا پیندا
 کول بے ہووے ہنر کمال
 بن جاندا اے عشق مشال
 کھیڈنی پیندی عشق دھمال
 ساوے سوہے جوڑے پا کے
 کڑے گلابی چھن چھنکا کے
 پٹھے سدھے پیر اٹھا کے

نچ نچ بیاہ جی دُھوڑ دھما کے
مے چھڈ کے بھل کے سرتال
مَر مَر کر نیے جند حلال
کھیڈنی پسندی عشق دھمال

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

عشق دی کُلّی

عشق دی کُلّی پائی اے

سولی جنڈ چڑھائی اے

ننگے پیریں کنڈیاں تے

ساری عمر لنگھائی اے

کھا جاندی اے ہڈیاں نوں

جس دا نام جدائی اے

میری کیویں بن جاندی

جیہڑی چیز پرانی اے

اپنے ہتھیں آپے کھے
 اپنے سر وچ پائی اے
 لے پجائے گی اک دن میں
 پنڈ جو سرتے چائی اے

بھلاں کیویں یاد تری
 لوں لوں وچ سمائی اے
 جیہڑا سچا عاشق اے
 لوکاں لئی سودائی اے
 خورے کیویں نبھ گئی اے
 خورے کیویں نبھائی اے

اساں فقیراں دنیا تے
 کیتی عشق کمائی اے
 کسے کتابوں لہجھی نہیں
 عشق جو گل سمجھائی اے

دکھڑے سُن مظلوماں دے
 اکھ میری بھسرا آئی اے
 تیرا چیتا کر کر کے
 اپنی یاد بھلائی اے
 ساڈا رزق زمینے نہیں
 ساڈا رزق ہوائی اے
 تیرا چیتا کر کر کے
 اپنی سُدھ بھلائی اے
 میلانفس نہ دھپیا جد
 کیتی دلوں صفائی اے
 اک دن گلشن مہکے گا
 چسلی جد پروائی اے
 عشق چنبے دی بوٹی اے
 مرشد من وچ لائی اے

گل اے گلاں والے دی
جس نے گل بنائی اے

خورے کیوں درویشاں نُونوں
دنیا دیکھن آئی اے

بیاء جی نے دنیا تُونوں
مَر کے جان چھڈائی اے

یاد بھی اک انور مقل کا کاروبار دے نال نال ایک جہوں
 سخی شاعرہ دی اے۔ اوہدی شاعری اک نئے دنگن والی عورت
 دے سدھراں لہرے دل دی ناز اے۔ ایس شاعری داسجا
 گیتاں مانگ اے توچر متل ننگاں دانگ پر شاعری دے رنگ
 دی اصل گوڑھتا گیتا مانگ ای اے۔ لگا لے جیویں اوہا گھراں
 تے دنگن نال کھیڑوی کوئی توہیں تصور لکری اے۔ اگھراں نام
 سوئی اے تصور لکری اے تے لکری روئی پر پروپ
 دج اوہا سن دجال پاؤندا ہمالے۔

رنگ پڑھلے عین سے دکھلے عین
 نگر جہاںیاں دنگیاں نیر دکھلے عین
 ایسے طراں جیانی دی باقی شاعری دج دی وچوڑتے تے
 لسن دی نال خیریل وچ ننگس دنگ چا پری اے۔ پراہوہیان جوت
 دے نر دل چڈ توں اگانہ لہرے گئے عشق تے شکرے مقام
 تے چوڑی مار کے ننگی اے۔ دنگن لوں اوہ چک دے رنگ
 ہسدی کھیڑوی اے پر اسل وچ اوہن دے گل وچ آن ریاضت
 ج توہنگ اے عشق تے اوہا تن من سونے دی ننگل کر چھوڑیا
 اے ایس لئی اوہا گھدی اے۔

صرف تعمیراں دینا تے کیتی عشق کمانی اے
 گئے کتاب ج لہی دنگوئی عشق جو نکل سجھائی اے
 یاد جی، جیانی شاعری وچ جھیرے سرناویں لوں پھوچیا
 اے اوہ ہماویں روا ایکی نیر چہا وہاں ج تے پورے دنگ نال چوہاں
 پیار ماردا اے۔ سہجی شاعری دی گندھ ج دی پیہہ تے دنگ
 چا دے اوہ پئی تے نر دل ہسدی اے۔ میں جوں منوں سوئی تے
 تپی جاتی لئی اوہدی ایس کتاب دے آون تے ہارک ہاؤ دے نال
 دغاوی کرئی آن کہ رب اوہوں جانی دیاں خوشیاں تے تھکت دی
 نعمت نال نوازے۔

ڈاکٹر صفرا صدیقی

15/6 فضل سٹریٹ، شیجر روڈ، ڈیوٹرگ، لاہور
 Of: 37595100, Mob: 0301-4492133
 ایف 13 شیجر روڈ سٹریٹ اردو بازار لاہور

مکتبہ فجر